

Sygn. akt V U 67/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy M. T.

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 grudnia 2018 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 67/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 07 grudnia 2018 r., znak: (...)po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 października 2018 r. przeliczył od 01 października 2018 r. emeryturę górniczą J. S..

W odwołaniu od powyższej decyzji J. S. wniósł o uwzględnienie jego wniosku w całości.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podał, iż emeryturę przeliczył zgodnie z żądaniem wnioskodawcy na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Najkorzystniejszy wskaźnik wwpw z 10 kolejnych lat kalendarzowych jak dotychczas wynoszący 260,51% ograniczono do 250%. Stąd przeliczenie na wskazanej wyżej podstawie pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia. Za lata, za które wnioskodawca nie przedłożył dokumentów na potwierdzenie osiąganego wynagrodzenia od 29 września 1975 r. do 10 września 1977 r. i od 20 listopada 1979 r. do 31 grudnia 1979 r. przyjęto wynagrodzenie minimalne. Organ rentowy stwierdził także, że kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej ze stronami stwierdzającymi wysokość zarobków za lata 1975-1977 nie może stanowić środka dowodowego gdyż wynagrodzenie w kwocie 61.417 zł podane jest w łącznej kwocie. Ewentualne przyjęcie tych zarobków i tak nie ma wpływu na wysokość pobieranej emerytury, bowiem wskaźnik wwpw nie ulegnie podwyższeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

We wniosku z dnia 17 maja 2018 r. J. S. wniósł o ponowne obliczenie jego emerytury poprzez przeliczenie jej podstawy wymiaru zgodnie z art. 110a, w wariantcie najkorzystniejszym. Decyzją z dnia 25 maja 2018 r., znak: (...)organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie ze wskazanym wyżej wnioskiem. Powołując się na art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w uzasadnieniu tej decyzji podał, iż do wskazanego wniosku wnioskodawca nie dołączył żadnych dowodów, które miałyby wpływ na zmianę wysokości wówczas pobieranego świadczenia. Podał także, że wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110a został rozpatrzony decyzją z dnia 26 listopada 2015 r.

D o w ó d: w tomie I akt emerytalnych: wniosek z dnia 157.05.2018 r., k. 322,

kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej, k. 324,

decyzja z 25.05.2018 r., k. 325.

W postępowaniu odwoławczym od decyzji z dnia 25 maja 2018 r. o wysokość emerytury wnioskodawca wniósł w dniu 24 października 2018 r. do protokołu rozprawy wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej.

D o w ó d: w tomie III akt emerytalnych, protokół rozprawy, k. 335.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 07 grudnia 2018 r., znak: (...)po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 października 2018 r. przeliczył od 01 października 2018 r. emeryturę górniczą J. S.. W załączniku do tej decyzji Oddział ZUS podał, że emeryturę przeliczono zgodnie z art. 111 ustawy emerytalnej, co pozostaje bez wpływu na wysokość świadczenia. Organ rentowy przyjął, że za okres od 29 września 1975 r. do 10 września 1979 r. wnioskodawca nie udokumentował wysokości wynagrodzenia i za ten okres przyjął do przeliczenia emerytury kwoty wynagrodzenia minimalnego.

D o w ó d: w tomie III akt emerytalnych: decyzja, k. 340,

obliczenie przychodu, k. 339.

Sąd zważy co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony w sprawie jej stan faktyczny jest niesporny. Jej istota wymagała rozważenia możliwości przeliczenia emerytury górniczej J. S. z uwzględnieniem udokumentowanego wpisem w legitymacji ubezpieczeniowej wynagrodzenia jakie osiągnął pracując w czasie od 29 września 1975 r. do 10 września 1977 r. w wysokości razem brutto od stycznia do grudnia 61.417 zł (średnio przeciętnie miesięcznie 5.118 zł). Organ rentowy ocenił bowiem, że legitymacja ubezpieczeniowa nie może stanowić środka dowodowego, gdyż wskazane wyżej wynagrodzenie podane jest w łącznej wysokości. Skarżąc decyzję z dnia 07 grudnia 2018 r. ubezpieczony podtrzymał żądanie jakie zawarł we wniosku o przeliczenie emerytury.

Przepis art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w oparciu o który wnioskodawca domaga się przeliczenia emerytury stanowi, iż wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie – z nieistotnym w okolicznościach sprawy zastrzeżeniem – od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 15 ust. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych.

W świetle wskazanych przepisów, w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury konieczne jest wykazanie kwot podstaw wymiaru składek – co należy szczególnie podkreślić – w okresie każdego kolejnego roku. Poza spornym okresem wnioskodawca przedłożonymi do akt rentowych zaświadczeniami na druku ZUS Rp-7 wykazał spełniające określony art. 15 ust. 4 pkt 1 ustawy emerytalnej kwoty wynagrodzeń w okresie każdego kolejnego określonego zaświadczeniami roku. Wysokości spornego wynagrodzenia J. S. nie wykazał na takim druku ze względu na brak dokumentacji źródłowej. Sąd podziela pogląd organu rentowego, że przedłożona kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej nie może posłużyć do przeliczenia wysokości emerytury. Należy bowiem zauważyć, iż wskazany wpis uniemożliwia ustalenie okresu na jaki wykazaną kwotę 61.417 zł faktycznie wypłacono. Nie jest możliwe, czy kwota dotyczy całego okresu zatrudnienia (od 29 września 1975 r. do 10 września 1977 r.), czy też może roku 1976, na co wskazywałaby adnotacja odnosząca się do okresu (od I do XII). W tym miejscu należy zwrócić uwagę na sposób dokonania wpisu. Zauważalna jest różnica dokonanego wpisu odnoszącego się do wskazanego wyżej okresu zatrudnienia. Poza bowiem adnotacją „od I do XII”, cały pozostały wpis dokonany jest większymi literami i jest zdecydowanie bardziej od tej adnotacji jest wyraźny. Poza tym – poza wskazaną adnotacją - wpis dokonany jest pismem pochyłym. Adnotacja nie jest takim pochyłym pismem sporządzona. Wszystkie wskazane wyżej okoliczności uzasadniają zatem w przekonaniu Sądu stanowisko organu rentowego, który słusznie uznał, że wpis w legitymacji ubezpieczeniowej nie może stanowić środka dowodowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.